

יאיר ניצני מרים גבה



סנוב, בסודן כבר היית?

נשמח לייצא לידידינו החדשים מאפריקה כמה ענפים חמים משלנו: סנדלים עם גרביים ומטקות נגד זבובים



בשבעות האחרונות התבשרנו על הסכמי שלום עם איחוד האמירויות, בהריין וסודן, אירועים שכמותם לא זכינו לראות מאז שהכירו בנו תושבי מיקרוניזיה. בתוך כמה ימים התמלאו האינטגרם והפייסבוק שלי בתמונות של כל מיני עיתונאים ואנשי עסקים ברי מזל, שזכו להגשים את חלום כל הדורות – להוציא לנו העיניים ממרומי מגדל בורג' חליפה בדובאי. לצערי, המגדל הכי גבוה שאני יכול להצטלם איתו זה החוב שלי בפוליסה לחברת הביטוח מגדל.

למרות זאת, אני שמח מאוד על כל מדינה שמסכימה לחתום איתנו על הסכם ידידותי, וכבר מציע את עצמי כנ"ספח תרבות לענייני תתי-תרבות. למרות האופטימיות, אני מבוהל מהרגע שכמו בבורגס ובאיה נאפה, גם החברים החדשים שלנו בעולם יגלו את הצדדים הפחות יפים שלנו ויערכו מפגש היסטורי גם עם הישראלי המכוער. לכן, הרשו לי לחלק להם עצה חברית ולהמליץ שירתכו לקיר את ברזי המים במלונות, ובמקרה של האמירויות, גם את ברזי הנפט. אני מציע להם גם לחבר לכל מגבת בבתי המלון פלסטיק מצפצף, כמו בחנויות בגדים.

גם המחשבה על כך שכמה ישראלים יחליטו להי-תאמן בענף הספורט הלאומי שלנו, קטטת כיסאות כתר פלסטיק, דווקא בפסגת הבורג' חליפה מדיירה שינה מעיניי. אני מעריך שכיסא פלסטיק שמתעור-פף למטה מגובה 600 מטר זה לא משהו שיקדם את השלום באזור.

אנחנו רגילים לאינטראקציה עם שכנים ערבים שדומים לנו – רופאים ואחיות בבתי חולים, בעלי מסעדות בגליל, בעלי מקצוע בתחום הבניה, גננות ועובדים מסורים במוקדים טלפוניים, כאלה שמ"כירים אותנו ואת השטיות שלנו. לעומת זאת, אני חושש שידידנו החדשים באמירויות הם יותר מליאנים שווייצריים עם גלביות וכאפיות (ובנטלי במוסך), שפחות יזרמו כשאחד התיירים החדשים ינסה לפרגן לאשתו בכך שישנה עם גיר את השלט "בורג' חלי-פה" ל"בורג' חיותה".

אנחנו רגילים להתווכח בשוק של איסטנבול על מחיר של מעיל עור, אבל לא בטוח שבסניף של מרקס אנד ספנסר דובאי בורג' אל ערב ערוכים למשא ומתן על הנחה של 50 שקל על שמלת ורסאצ'ה שעולה 50 אלף שקל. באמירויות אוהבים מותגים גדולים, והם שילמו מאות מיליונים עבור הקמת סניפים מקומיים של מוזיאוני הלובר והגוגנהיים. אני מזהה כאן הוד-דמנות להציע להם להקים גם סניפים של מותגים ישראלים חזקים – מה רע בסניף של מוזיאון ישראל באבו דאבי? של מצדה? ושל רשת סודור?

ואם מחפשים שיתופי פעולה עסקיים, אני מציע לייבא מהאמירויות חול. אצלנו הרי יש תופעה של גניבת חול, בזמן שהם נראים כמו מעצמת חול עולמית שיכולה לענות בקלות על המחסור שלנו. נכון שנכשלנו עם תעלת הימים, אבל זה לא אומר שאי אפשר להקים את תעלת החולות, שתזרים חול מקומה גבוהה במגדל בדובאי הישר אל אתרי הבנייה אצלנו. נכון, יש גם את השלום עם סודן, אבל משום מה, משם לא מגיעות תמונות של נופשים מאושרים. אנחנו בהחלט אטרקטיביים עבור הסודנים, יש כאן רבים מהם, אבל עבור תיירים ישראלים סודן פחות אטרקטיבית, לפחות עד שייפתחו שם קווינו, או עד שיתגלה קבר עתיק של המקובל רבי נחמן מחרטום.

זו כמוזן לא סיבה שלא ננסה לעשות איתם איזה עסק מעניין ונעקוץ אותם, כמו שאנחנו אוהבים. אני מציע לני-סות לייצא למדינה החמה הזו מוצרים לא יקרים שיש לנו

קפה, ג'ריקן מים (בחופים הלא מוסדרים של ים המלח אין מקלחות) והרבה מצב רוח טוב, ועלינו על הג'יפ המפנק של אורנה ובעלה, ששמו שמור במערכת והוא גם חובב מרו-צי מכוניות. אני הופקדתי על הפלייליסט וניסיתי לקלוע לטעמם של הנוכחים ולייצר אווירה שתתאים לטיול ארץ-ישראלי ב-2020 עם התייחסות למקומות שאנחנו רואים בדרך כמו: "עין גדי" בביצוע יגאל בשן, "שכחי קליה" שכתב שמעון פרס וביצעה יפה ירקוני, "מרדף" בביצוע חווה אלברשטיין, ועוד שירי ערבה, מדבר וצאן, לא כולל הכבש ה-16. העובדה שמדובר בנהג מרוצים ובמנוע חזק הקשתה קצת על שמיעת המוזיקה, אבל התגברנו.

ייאמר כאן שהשליטה שלי בנופי ישראל מוגבלת. אני יודע באופן כללי איפה נמצאים השרון, הנגב והערבה, ואם צריך לנסוע לצפות בנוף המקסים של כחל בדרך לראש פינה או להדרים עד יד מרדכי, אני לא צריך וויזו בשביל סיכוי סביר שלא נסיים את היום במוצב של חיזבאללה בלבנון. אבל הבעל של אורנה הוא ליגה אחרת. הוא מכיר בעל פה שמות של ואדיות, גבעות ונחלים, יודע להסביר למה מתרחשות תופעות טבע, בקיא באוכלוסייה שבדרך, ובשבוע שעבר הוא עשה את המסלול הזה לבד עם אופנוע, בזמן שאני עוד הייתי במיטה והשמעתי נחירות של אופנוע.

בדרך לים המלח הוא ידע לעצור בתערוכה פתוחה של ציורי קיר וגרפיטי שצוירו על בנייני מגורים נטו-שים של הצבא הירדני שעמדו בשימונם יותר מ-40 שנה (מומלץ), וגם הפנה את תשומת ליבנו לתופעות גיאולוגיות והיסטוריות על אם הדרך. הוא ואורנה גם הראו לנו את הבולענים המפורסמים, ונסענו עם הג'יפ במה שמכונה "שטח".

כנהג נגמ"ש מדופלם (במיל") לא היתה אמורה להיות לי בעיה עם נסיעה בשטחים לא סלולים ולא מאושרים על ידי איגוד האורתופדים, אלא שהפעם האחרונה שנהגתי בנגמ"ש היתה לפני יותר מ-40 שנה, ותוך כדי נסיעה כבר חיפשתי באנשי הקשר את הטלפון של הכירופרקט שלי.

שעתיים וחצי מהרגע שיצאנו מהבית, ואחרי ששח"בנו כמה שמשיות, מגבות והציננית מהאוטו עד שפת ים המלח, כבר שכנתי בתוך שלולית מי גופרית חמים מאור, והרגשתי שאני עושה משהו טוב לגוף שלי גם בלי אישור מרופא.

לא רחוק ממני שכב על האבנים ללא תזווה אדם זה, כשהוא מכוסה בכר. אשתו שאלה אותי אם יש לי מים, כי היא חייבת להתקלח. מצד אחד רציתי לסייע לה, מצד שני ידעתי שהמקלחת שלה תהיה על חשבון המקלחת שלי. חשוב לציין שבזמן שהייתה בשלולית הגופרית אתה סובל מחום שאינו מרענן במיוחד, שלא לדבר על כך שריח הגופרית עשה לי דו"ח וו לימים יפים של ביצים קשות שפג תוקפן. כך שהבנתי שאם אתרום למקלחת שלה, אני עלול לתפקד בהמשך היום כשפר"ן מהלך.

למרות זאת, הבנתי את הצורך של הגברת במקלחת, ות"רמתי לה באצילות בקבוק אחד מהמים שלנו. כדי לשטוף את עצמי ממי הגופרית וניחוח אשכי התיש, עברתי למי ים המלח. אלה היו קרירים ונעימים, אבל הזכירו לי מי מלח שאני מגרגר כשכואב לי הגרון.

בדרך חזרה, בתפקידי כמש"ק פלייליסט, בחרתי בשירי בית וחזרה, כמו "בית חם" של עפרה חזה, "בוא הביתה" של שולה חן ו"אני חוזר הביתה" של דורון מזה. לסיכום, החוויה היתה חיובית, החברה היתה נחמדה, המכונית מהודרת, הכי-ריכים טעימים, אבל כשאני עוצם את העיניים, אני עדיין מריח ביצים סרוחות. ●

yairn@israelhayom.co.il

בשפע ויכולים לחולל שם שינוי. למשל, הפיתוח הישראלי הייחודי של סנדלים עם גרביים. או מטקות לים, שאפשר למכור להם גם כמכשירים לגירוש זבובים. ג'חנונים שהי-תיישנו ויכלו לשמש שם כחומר לבניית בתים, שלא ספק יהיה עמיד בפני כל אסון טבע, אלא אם תגיע לשם סופת רסק עגבניות. אנשי עסקים שמנסים להתחמק מתשלום מי-סים יוכלו להקים חברות קש, כשהקש משמש לבניית בתים. בעקבות ההסכם, ייתכן שישראלים יוכלו לקבל דרכון סודני, שיקנה להם את האפשרות להיכנס להרבה פחות מדי-נות בעולם. בכל מקרה, כדי לקבל אותו תצטרכו להוכיח שאתם צאצאים למגורשי סודן, או סודני ניקה לכם פעם את חדר המדרגות. בהצלחה.



איור: טל לזר

נוסעים לים המלח

בישישי שעבר, בערב, התקשרה אורנה, חברתה של הגב-רת הראשונה, ושאלה אם נרצה לבוא בשבת באופן ספונטני לטבול בכריכות מי גופרית ליד ים המלח. "היציאה ב-6 בבוקר, ואם תרצו – עד 2 כבר חוזרים הביתה". השילוב של 6 בבוקר ושבת נשמע לי מאוד בעייתי, שלא לומר חילול שבת, אבל עם זאת, כל גבר שמכיר את רעייתו יודע על פי תווי פניה מתי יש לו זכות דיבור ומתי הוא צריך להי-סתפק בזכות ההנהון.

הנהנתי באופן נחרץ, וזאת למרות השעה המוקדמת והעור-בדה שאני טיילן קטן מאוד, מה גם שים המלח מעולם לא נתפס אצלי כריזורט כיפי, אלא כמקום שנאים אליו אם קיבלת נופש מהעבודה או שאתה תייר אוקראיני עם פסור-ריאזיס. מצד שני, מוזמן לא יצאנו לטיול, מאז הקורונה אנחנו תקועים הרבה בבית, אורנה ובעלה נחמדים, הוא גם נוהג טוב. אז למה לא, בעצם.

בשבת השכמנו קום, הכנו מגבות, סנדוויצ'ים, תרמוס